

РЕШЕНИЕ

№ 887

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9968** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. с чл.187 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр.С. срещу Заповед за налагане на ПАМ №10807/30.06.2020 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“В. Т.“В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-[населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, немотивираност на обжалваната заповед. Твърди се, че отразеното в заповедта не се дължи на преднамерено поведение на дружеството, а на грешка на служителя, който не е издал касова бележка. Посочва се още, че заповедта не е мотивирана, като в нея формално са изложени мотиви, без да е анализирана конкретната фактическа обстановка. Сочи се, че заповедта не отговаря и на целта на закона и се иска нейната отмяна. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващото дружество- [фирма] [населено място] редовно уведомено при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат К., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Съображения относно незаконосъобразността на заповедта развива и в представените по делото писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“- В. Т. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-

[населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018 година Изпълнителен директор на НАП-определил Директорите на Дирекция “Контрол“в ТД на НАП и Началниците на отдели “Оперативни дейности“ в Дирекция“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ в ЦУ на НАП- [населено място] да издават заповеди за налагане на ПАМ- запечатване на обекти по чл.186 от ЗДДС, включително да отнемат в полза на държавата ползването на фискално устройство и да отнемат правото на лицето да използва интегрираната автоматизирана система за управление на търговската дейност по чл.186,ал.2 от ЗДДС, а Директорите на Териториална дирекция на НАП да разглеждат жалбите , подадени срещу издадените заповеди за налагане на ПАМ запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС.

На 24.06.2020 година в 12.45 часа органи по приходите в Главна дирекция “Фискален контрол“ [населено място] извършили проверка в обект- газстанция, находящ се в [населено място], [улица], № 39 стопанисван от [фирма] [населено място]/ като в обекта се предлагат горива и смазочни материали, наличен е един брой наземен хоризонтален резервоар за пропан бутан с две бензиноколонки № 1 за зареждане на МПС и Бензиноколонка № 2- за зараждане на пропан – бутан кг за зареждане на бутилки за битови нужди, а в обекта се предлагат още ароматизатори, масла, течност за чистачки за автомобили. При проверката се представени един брой Свидетелство за регистрация на фискално устройство,1 брой паспорт на ФУ, като е извършена контролна покупка на стойност 1,60 лева- един брой ароматизатор,, Круша“, платен с два броя монети от по 1 лев, приети от лицето Г. Й./ обслужващ клиенти, който върнал ресто от 50 стотинки и за сумата не е издадена фискална касова бележка за същата стойност. В хода на проверката, проверяващите са установили ,че системата генерира фискален бон при продажба, а отпечатването на същия и отчитането му в оборота се извършва ръчно от обслужващия в обекта, изведен е Дневен финансов отчет от фискална памет № 0037449/24.06.2020 година и са засечени паричните средства в касата на проверявания обект, при което е установена разчетена касова наличност на ФУ -703,92 лева, фактическа наличност -526,60 лева, въведена сума в касата 200 лева, извадени пари в касата 0 лева и е установена отрицателна касова разлика в размер на 177,32 лева.

Проверката е извършена в присъствието на служител на оспорващото дружество-продавач – консултант, а резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка.

Въз основа на установеното, на 24.06.2020 година срещу оспорващото дружество е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.118,ал.1 от ЗДДС.

На 30.06.2020 година ответникът по оспорването–Началник отдел “Оперативни дейности“- В. Т. в Главна дирекция “Фискален контрол “при ЦУ на НАП издал оспорената Заповед №10807,с която наложил на [фирма]- [населено място] ПАМ по реда на 186,ал.1,т.1, б.“ а“ от ЗДДС запечатване на търговски обект-газстанция,находящ се в [населено място], стопанисван от оспорващото дружество и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни.

Заповедта е връчена на упълномощено лице на дата 13.08.2020 година.

На 21.08.2020 година оспорващото дружество депозирало жалба до Директор на Дирекция“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, а последният с Решение № ГДФК-105/31.08.2020 година отхвърлил жалбата като неоснователна срещу издадената Заповед за налагане на ПАМ.

Решението е връчено на 09.09.2020 година на пълномощник на оспорващото дружество.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля Г.- служител в оспорващото дружество се установява как е разбрал за проверката, какво се е случило, защо е дошъл в обекта, как се прави инструктаж на служителите и кога.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ-10807/30.06.2020 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“-В. Т. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган и е нищожна, независимо от това, че на Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“- В. Т. при ЦУ на НАП- [населено място] изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това по силата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. Обстоятелството, че е налице и изрично оправомощаване от страна на Изпълнителен директор на НАП- Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Нормата на чл.186,ал.3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице, при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП. В конкретната хипотеза освен като орган по приходите, Началник отдел “Оперативни дейности“- в Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ТД на НАП притежава и изрично оправомощаване от Изпълнителен директор на НАП да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. От своя страна, самият Изпълнителен директор на НАП е орган по приходите по аргумент от нормата на чл.7,ал.1,т.1 от ЗНАП, при което и в хипотезата на оправомощаване от

органа по приходите на конкретно длъжностно лице е налице надлежна компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/.

Но по делото не се представиха доказателства за това, че лицето Ж. И. А. е заемал длъжността Началник Отдел „ Оперативни дейности“ – В. Т. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, независимо от това, че по делото от страна на юрисконсулт Н. Н.- упълномощена от Изпълнителен директор на НАП, а не от органа, издал заповедта за налагане на ПАМ е представена Заповед от 11.06.2018 година, с която Изпълнителен директор на НАП временно преназначил Ж. И. А. на длъжността Началник отдел в ЦУ на НАП, ГД“ Фискален контрол“ считано от 11.06.2018 година за неопределено време за срок до назначаване на титуляр на длъжността, но за не повече от 4 години. Но така представената Заповед по никакъв начин не може да обуслови надлежно представено доказателство за компетентност на органа, издал заповедта за налагане на ПАМ, защото това доказателство е представено от юрисконсулт Н., която обаче не е надлежно упълномощена от страна на органа, издал заповедта за налагане на ПАМ- Началник отдел“ Оперативни дейности“- В. Т. в ГД“ Фискален контрол“, а от Изпълнителен директор на НАП, който не е страна по делото. Още с Определението за насрочване съдът УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО, ЧЕ АКО ЖЕЛАЕ ДА ОРГАНИЗИРА ПРОЦЕСУАЛНОТО СИ ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО ПО ДЕЛОТО, СЛЕДВА ДА УПЪЛНОМОЩИ ЛИЦА ОТ КАТЕГОРИЯТА НА ЧЛ.32 ГПК, КАТО ПЪЛНОМОЩНОТО ИЗХОЖДА ОТ НЕГО, А НЕ ОТ ДРУГ ОРГАН ИЛИ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНАТА АГЕНЦИЯ ИЛИ ЮРИДИЧЕСКО ЛИЦЕ, КЪМ КОЕТО СЕ ЧИСЛИ ОРГАНЪТ, ПРИ СЪОБРАЗЯВАНЕ С РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.17, АЛ.3 АПК. След представянето на пълномощното от страна на юрисконсулт Н., с което Изпълнителен директор на НАП е упълномощил юрисконсулт Н. Н. да представлява НАП и Изпълнителния директор на НАП пред всички съдилища и съдебни изпълнители по граждански дела и по всички дела, образувани във връзка с актове и действия на Агенцията на нейните органи и служители/ приложено на лист 47 от делото/, с ново Разпореждане / приложено на лист 67 от делото/ Съдът указа за втори път на ответника по оспорването, че представеното пълномощно на юрисконсулта не изхожда от него, а от Изпълнителен директор на НАП, който обаче не е страна по делото и ако желае извършените процесуални действия от страна на юрисконсулт Н. да се считат за извършени, то следва да представи надлежно и изрично пълномощно от него и да потвърди извършените без представителна власт процесуални действия от страна на юрисконсулт Н., в противен случай същите ще се

считат за неизвършени. Разпореждането е връчено на дата 29.12.2020 година и получено от старши юрисконсулт П. К./ факт, установяващ се от приложената на лист 77 от делото разписка от връчена призовка. Наред с това, още с Определението за нарочване съдът изрично УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО, ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО Ж. И. А. КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА ЗАПОВЕДТА Е ЗАЕМАЛ ДЛЪЖНОСТТА- НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“- В. Т. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ „ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С., НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

Такива доказателства не са приложени по делото / и самият факт, че са представени от лице , коте е скрепена с надлежна представителна власт, водят до извод, че по делото не се е съдържа доказателства, че лицето, издало заповедта за налагане на ПАМ заема длъжността- Началник отдел “Оперативни дейности“-В. Т.. На следващо място, със [Закона за администрацията](#) бе въведена ясна разлика между административен орган и обслужваща го администрация. Надлежен ответник по оспорването е административният орган – Началник отдел“ Оперативни дейности“ I в В. Т.“ в ГД“ Фискален контрол“, а Национална агенция по приходите и нейният Изпълнителен директор не е ответник по оспорването.В съдебното производство всяка от страните следва да упълномощи изрично свой процесуален представител, за да бъде надлежно представлявана. Съгласно [чл. 17, ал. 3 от АПК](#) пред съда административните органи могат да се представляват по пълномощие по реда на [Гражданския процесуален кодекс \(ГПК\)](#), а съгласно [чл. 33 от ГПК](#) пълномощниците се легитимират с пълномощно, подписано от страната или от нейния представител. Юрисконсулт Н. не разполага с валидна представителна власт по отношение на посочения ответник, тъй като не е упълномощена от него,а от друг, неучастващ в производството орган – Изпълнителен директор на НАП, който не разполага с правомощие валидно да упълномощи Н. да представлява Началник отдел " Оперативни дейности“ - В. Т., който не може да упълномощава юрисконсулти с представителна власт от името на друг орган.

Всичко това сочи, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, което я прави нищожна. Нищожният административен акта не поражда правни последици и следва да бъде обявен за такъв. Жалбата е основателна , но по съображения, различни от сочените в нея.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващото дружество за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 50 лева- заплатена държавна такса за производство пред АССГ. Оспорващото дружество в производството пред АССГ е защитаван от адвокат К., но в представеното адвокатско пълномощно липсва договорено адвокатско възнаграждение, както и начинът, по който то следва да бъде платено- в брой или по банков път и с представянето на доказателства за заплащане на възнаграждението/ фактура за заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 720 лева и с представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В

Договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в Договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка- аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..

Именно поради липса на доказателства за договарянето на адвокатско възнаграждение, както и липсата на доказателства за плащането му в посочения размер, съдът е в невъзможност да установи дали договореният размер съответства на заплатеното адвокатско възнаграждение и на оспорващото дружество изобщо не следва да се присъди адвокатско възнаграждение. Затова в негова полза следва да се присъди само и единствено заплатената държавна такса в размер на 50 лева по сметката на АССГ

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА ЗАПОВЕД за налагане на ПАМ № 10807/30.06.2020 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“В. Т. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ “ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“- В. Т. В ДИРЕКЦИЯ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“- ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦЕНТРАЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА НАП ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦЕНТРАЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА НАП.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.